

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Francisci Montmorencii E Societate Iesv Cantica Et Idyllia
Sacra**

Montmorency, François de

Antverpiae, 1638

Quemadmodum desiderat. Psal. 41.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69423)

^a Hi descen-
derunt ab
Asir, Elca-
na, & A-
biasaph,
(qui super-
stites man-
serunt, cum
pater eo-
rum Core
cum multis
à terrâ ab-
sorberetur)
& præerant
Prophetia,
in peritia
sua requi-
rentes mo-
dos Mu-
ficos, &
narrantes
(*ut verbis
Ecclesiasti-
ci utar*)
carmina
Scriptura-
rum.

^b *Diuus
Augustinus
legit, ad
Deum vi-
uum; omisso
epitheto
fortē: quod
additum est
è Græco
ἰσχυρῶς.*

P S A L M V S X L I.

T I T V L V S

Intellectus filijs ^a Core.

PRIMA PARS PSALMI.

Constat octo versibus.

Vemadmodum desiderat ceruus
ad fontes aquarum: ita desiderat
anima mea ad te Deus,

Sitiuit anima mea ad Deum ^b fortem vi-
uum: quando veniam & apparebo ante fa-
ciem Dei?

Fuerunt

ARGUMENTVM.

Dum exularet D A V I D trans Iordanem in terrâ Galaad, & reuifendi templi defiderio teneretur, hunc Psalmum XLI. composuit; præcepitque filijs Core, vt illi modos facerent idoneos. Commodè hic Psalmus in duas diuiditur partes, alternis Choris decantandas.

PRIMVS CANTORVM CHORVS

à dextris.

Vide cap. 6. lib. 1. Paralip.

*Sc ceruus, Libani ingis
Versant quem rabida canes,
Emicat aligero*

Quà via difficilis,

Quà via nulla pede:

Sic omnes superat moras,

Donec se gelidis aquis

Sublimi fugiens sistat anhelitu.

Cor ardore meum pari

Siccam per Galaditidem

Te, Pater alme, sitit:

Nam meus haud alio

Fonte leuatur amor.

O perennis aqua caput,

N 4

Quis

Fuerunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte : dum dicitur mihi quotidie : Vbi est Deus tuus?

Hæc recordatus sum, & effudi in me animam meam : quoniam transibo in locum tabernaculi admirabilis, vsque ad domum Dei:

In voce exultationis, & confessionis : so-

* Vox epulantis sumitur hic pro sacrificantis seu immolantis hostias pacificas.

Quare tristis es anima mea? & quare conturbas me?

Spera

*Quis me, quis prohibet tua
Ne largis scatebra proluar haustibus?*

*Eheu flere magis libet
Quàm lautà refici dape;*

Dum petulante ioco

Hostis amarus ait:

Dic, age, dic ubi sit

Ille quem memoras Deus,

A quo nunc procul exulas?

Reddat te Solymis, si valet, arcibus.

Hæc ingesta frequentius

Vrunt bile mihi iecur:

Spes tamen est patrios

Rursus adire lares.

Iam mihi, iam videor

Pompis cum genialibus

Curru quadrijugo vehi

Ad delubra ingo structa Siönio.

Iam casas inuat omnibus

Aris cernere victimas.

Quàm placet hic populi

Dona ferentis amor?

Latitiã exiliunt

Omnes, sospite Principe.

En aures mihi personat

Pictis festa toris vox epulantium.

Tali solor imagine

Nigros exilij dies:

Sic adyti Solyme

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor
illi: salutare vultus mei, & Deus meus.

Ad * meipsum anima mea conturbata est:
propterea memor ero tui de terrâ Iordanis, &
Hermonijm à monte modico.

* *Hyperbaton hic obserua. transponi enim debet hic
versiculus, & ultimo loco poni intercalaris: Quare tri-
stis es anima mea? & quare conturbas me? Spera in
Deo, &c.*

SECUNDA PARS PSALMI.

*Constat etiam octo versibus. & pro Catastro-
phe clauditur eodem intercalari versu, quo
prima pars Psalmi.*

A Byssus abyssum inuocat, in voce cata-
ractarum tuarum.

Omnia

Sum memor usque tui;
Ania dum peragro,
Trans Iordanis aquas, loca,
Qua cupressifer HermonI
Vertex se modico tollit acumine,
Posthac, ô anime, anxio
Cur te discrucies metu?
Auspicius Superis
Fit mihi certa fides:
Thuricremos iterum
Visendi Solymæ focos:
Votinis ubi VINDICI
Grates deproperem carminibus DEO.

SECUNDVS CANTORVM CHORVS

à sinistris.

Incipit à comparatione ; eodem modo quo
 primus Chorus, eodem versuum numero
 seruato, Amœbæi carminis lege,

Sic imbres amat humida
 Pleias imbribus addere;
 Sic aliæ ex alijs
 Eliciuntur aqua,
 Dum cataracta poli
 Procellis referat fores,
 Et * Seiris inhospita
 Cantes, assiduâ grandine vapulat.

* Seir,
 mons est
 in Arabiâ
 Ira desertâ.

Omnia excelsa tua, & fluctus tui super
me transierunt.

* Manda-
uit, pro
mandabit:
*Hebraei
enim usur-
pant pro-
miscuè pra-
teritum pro
futuro.*

In die * mandavit Dominus misericordiam
suam, & nocte canticum eius.

Apud me oratio Deo vitæ meæ, dicam
Deo: Susceptor meus es.

Quare

Ira non aliter tue
 Tela, præcipiti pluunt
 In caput imbre meum:
 Nec mora, nec requies
 His datur vlla malis,
 Me dudum quibus increpas.
 Ah! sempérne laboribus
 Exercere paras nos Deus asperis?
 Post longas hiemes humum
 Ver gratâ recreat vice:
 Post inamœna redit
 Nubila, Sol melior.
 Et mihi proueniet
 Olim candidior dies;
 Indulgens ubi me Deus
 In Iudæâ volet sceptrâ reponere.
 Illi semper apud pium
 Dauidem sua laus erit;
 Semper erunt lyricis
 Carmina danda modis.
 Pollice iam querulas
 Prætentare iuuat fides:
 Oden iam meditor nouam,
 Dum nox suadet adhuc alta silentium.
 O vitæ columen meæ,
 Custos ô Deus aspice
 Lumine me vigili!
 Dauidis argueris
 Inmemor esse tui,

Vera

Quare oblitus es mei? & quare contristatus incedo, dum affligit me inimicus?

Dum confringuntur ossa mea, exprobrauerunt mihi qui tribulant me inimici mei:

Dum dicunt mihi per singulos dies: Vbi est Deus tuus? quare tristis es anima mea? & quare conturbas me?

Spera in Deo, quoniam adhuc confitebor illi: salutare vultus mei, & Deus meus.

*Vera si mihi nuntiant,
Est cordi quibus impiâ
Insultare meis barbarie malis.*

*Nam quò me vehementiùs
Urget dura necessitas,
Hoc magis ingeminat
Turba profana sales:
Dic, age, dic ubi sit,
Ille quem memoras Deus,
A quo nunc procul exulas?
Reddat te Solymis, si valet, arcibus.*

*Posthac, ô anime, anxio
Cur te discrucies metu?
Auspiciis Superis
Fit mihi certa fides:
Thuricremos iterum
Visendi Solymæ focos;
Votivis ubi VINDICI
Grates deproperem carminibus DEO.*